

Benimle Kal Anne

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 11 Mayıs 2024

Doz aşımı bir yalnızlık buyurdu Zerdüşt ve sözcükler iken kefeni kalıbından taşan adamın da endamından ayrı kalamadığı kadar sükün eden nice vaveyla.

Uyumsuzdu aşk.

Uyruğu filan da yoktu hani:

Falan filan safhalarını geçtiği kadar kalem, şairin dinginliğe özlemi ile teğet geçti yine ölüme.

Ön sözü filan da yok iken akşamın ve karanlık ve gece mahcup çekinceleri ile de damgasını vuracaktı bu sefer sabaha.

Kırık kornişlerin düşü bir tül perde inceliğinde iken sevebilmenin nidaları...

Ve çürük düşlerin külünden yeniden doğan şairin evhamları hız kesmedi neye meyyal ise zaman neden ibaret ise gece ve dipçığı yalnızlığın ve işte kulakları sağır edecekmişçesine öten sirenler.

Kaç parmak aralık varsa hayattan uzanan o yol ölüme!

Haşa, yüce Rabbim mademki Sensin sadece Sen, koruyan esirgeyen...

Bir imla hatası olma ihtimalini bile Es geçerken kader...

Ve işte imha edilebilme olasılığı yok iken de sür-git yanlışların.

Sözcükler cümleten emanet şaire.

Şair emanet Rabbine ve aşkın ve hüznün dinmeyen vardiyası.

Gökte kazılı üş beş ölgün gülüş ve Yıldız mizaçlı şair:

Rengi solgun gün ışığı karanlık iken bastıran kazılası bir imza gibi hüznün, şairin mezar taşının dahi nutkunun tutulduğu ve mademki tembihli şair, babadan...

Kanaviçeler d/okuyan kalem.

Okunaklı olmasa bile el yazısı.

Yetmedi razı kaderine ve işte yazgısına ses edemediği kadar şairin alt yazı geçti aralıksız ve de gözü açık gördüğü rüyaları.

Tasfiye edemediği o kordan hece:

Közünden sökün eden ölümcül kelebek yoksa kozasından mı demeliydi mademki şair idi ipekböceğinin kaftanını üzerine geçirmiş ve ne varsa muradı acının da hüznün de dik alası!

Düşünde hüznün.

Düşünde ömrün.

Dövüştüğü imgelerden ördüğü hüznün yeleşti ve üşümenin esintisinde rüzgârın çıkardığı davetiye ölümüne:

Zemheride boy veren nakkaresi adeta nakarat hayat hem dün hem bu gün hem de yarın.

Yadında saklı tesellisi ve iz düşümü göğün oysaki karanlık henüz şehre çökmedi her ne kadar çökse de şair yere uçuşan kanatlarına koyamadığı kadar o son noktayı ve üç noktalı hecelerden örülesi kaderin cafcaflı rüzgârı.

Şimdilerden uzak.

Yarınlarsa kimine göre tuzak.

Dünden seken o kordan acı ve kopası düğmelerin kendilerine bir ilik arayışı öyle ki iliklerine kadar yanarken canı şairin.

Canından da çok sevdi mi Cananını.

Canhıraş bir hece mademki tek hecede saklı:

Elbet sadece anne sadece ana sadece anaç bir sevgi ruhundan cımbızla çekip çıkardığı yakarışları ulu Rabbine.

Göğün kaç kat ise serildiği ve yerkürenin katmanları:

Yok mu ki içinde yanan çekirdeği bir avazda söküp de alamadı yerinden ve gözlerini alamadığı kadar belirsizliğin eşliğinde konulası bir nokta kopası kıyamet de olmaması adına ve çekinceleri ile devrana posta koyan posta güvercinlerinin ağızında şairin annesine yazdığı son mektup.

Okumasa da.

Görmese de.

İliklerine kadar hissetmez mi anne yüreği?

Hele ki şairin de gözbebeği iken ve mevsimlerin her birinin adı da anne:

Öykündüğü sadece dünü.

Öldürdüğü güdüleri ve devre dışı bıraktığı nefsi.

Son nefesine kadar da şairin verdiği mücadele sırf annesi yaşasın diye...

Yaşanası bir acı olmamalı asla bu gün ve yarın ve diğer günler hele ki anneler gününde şairin başucunda değil iken annesi.

Güfteleri de besteleri de en başta tüm duaları annesi için ettiği son nefesine kadar da sadık iken

Rabbine ve tek dileği yeter ki annesiz geçmesin şairin kalan ömrü...

Tüm annelerimizin Anneler Günü kutlu olsun.